

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 lipca 1953 r.

w sprawie wykonania art. 5 dekretu o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych.

Na podstawie art. 5 ust. 2 dekretu z dnia 23 kwietnia 1953 r. o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych (Dz. U. Nr 23, poz. 93) zarządza się, co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 23 kwietnia 1953 r. o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych.

§ 2. Wprowadzenie obowiązku świadczeń osobistych i rzeczowych określonych w art. 3 nastąpić może wyłącznie dla celów zwalczania klęsk żywiołowych; wprowadzenie tych świadczeń w jakichkolwiek innych okolicznościach jest niedopuszczalne.

§ 3. 1. Do wykonywania obowiązku świadczeń osobistych i rzeczowych powołuje prezydium właściwej miejskiej, dzielnicowej lub gminnej rady narodowej.

2. Powołanie następuje bądź w formie zarządzenia, ogłaszanego w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, bądź w formie wezwania skierowanego do określonej osoby.

3. W zarządzeniu (wezwanii) należy podać:

- 1) podstawę prawną powołania;
- 2) określenie rodzaju świadczeń;
- 3) miejsce, dzień i godzinę osobistego stawiennictwa (dostarczenia, udostępnienia przedmiotu świadczeń itp);
- 4) przypuszczalny czas trwania świadczeń;
- 5) skutki prawne niedopełnienia obowiązku świadczeń.

§ 4. Wezwanie skierowane do określonej osoby doręcza się jej na piśmie. W przypadku gdy zwłoka grozi niebezpieczeństwem, wezwanie ogłasza się ustnie. Wezwanie to na żądanie osoby interesowanej potwierdza się następnie na piśmie.

§ 5. 1. Zarządzenia i wezwania, przewidziane w §§ 2 i 3, są natychmiast wykonalne.

2. W razie niewykonania zarządzenia lub wezwania w czasie, miejscu i w sposób określony wykonanie następuje w trybie przewidzianym w przepisach o postępowaniu przymusowym w administracji.

§ 6. 1. Powoływanie do świadczeń dopuszczalne jest wyłącznie w zakresie niezbędnym i do świadczeń bezpośrednio związanych z akcją zwalczania klęski żywiołowej.

2. Powołanych do świadczeń należy w zasadzie używać do robót, odpowiadających ich umysłowemu lub fizycznemu uzdolnieniu. Środki przewozowe i narzędzia (maszyny) powinny być używane zgodnie z ich przeznaczeniem. Od tych zasad można odstąpić jedynie w razie koniecznej potrzeby.

3. Obowiązek dostarczenia środków przewozowych i narzędzi (maszyn) polega na dostarczeniu środków zdolnych do użytku wraz z potrzebnym paliwem lub paszą dla zwierząt.

§ 7. 1. Powołanie przez prezydium gminnej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej do świadczeń na czas dłuższy niż 24 godziny następuje za zgodą prezydium rady narodowej wyższego stopnia.

2. Powołanie (ust. 1) nie może jednorazowo przekraczać 3 dni.

3. Poszczególne osoby mogą być powoływane do świadczeń na okres najwyżej 7 dni w ciągu roku. Przy powoływaniu osób do świadczeń należy mieć na względzie wiek i stan fizyczny w zależności od rodzaju świadczeń. Obowiązek świadczeń należy nakładać w miarę możliwości kolejno, równomiernie i z uwzględnieniem warunków gospodarczych oraz liczby posiadanych przez osoby wymienione w art. 3 ust. 1 środków przewozowych i narzędzi (maszyn).

4. Na przedsiębiorstwa przemysłowe, transportowe i budowlane obowiązek świadczeń nakłada się tylko wówczas, jeżeli nie można w inny sposób skutecznie zwalczać klęski.

5. Obowiązek świadczeń powinien być nakładany w sposób możliwie najmniej ograniczający normalny tok produkcji.

§ 8. 1. Koszty paliwa i innych materiałów, użytych w związku z wykorzystaniem środków przewozowych i narzędzi (maszyn), dostarczanych w wykonaniu obowiązku świadczeń od chwili ich przejęcia dla celów akcji do chwili ich zwrotu pokrywane są z budżetu właściwej rady narodowej.

2. Żądanie zwrotu kosztów, przewidzianych w ust. 1, powinno być zgłoszone pod rygorem utraty roszczenia przed upływem jednego miesiąca od chwili spełnienia obowiązku świadczeń. O przyznaniu kosztów decyduje prezydium miejskiej bądź gminnej rady narodowej.

§ 9. 1. Pracownik powołany do świadczeń osobistych zachowuje w zakładzie pracy prawo do pełnego wynagrodzenia przez cały czas wykonywania świadczeń.

2. Członkom spółdzielni produkcyjnych oraz innym osobom, zatrudnionym w tych spółdzielniach, a wynagradzanych według dniówek obrachunkowych, za czas wykonywania świadczeń osobistych wpisuje się do książki obrachunkowej oraz do ksiąg spółdzielni taką ilość dniówek obrachunkowych za każdy dzień świadczeń, ile ich przypadło przeciętnie powołanemu do świadczeń na dzień w ciągu ostatniego miesiąca przed powołaniem do świadczeń.

§ 10. 1. Nie podlegają obowiązkowi świadczeń wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 5 i 6:

- 1) osoby niezdolne do wykonywania tych świadczeń wskutek choroby lub ułomności fizycznej;
- 2) kobiety w ciąży oraz w ciągu 10 tygodni po odbyciu porodu;

- 3) matki lub inne osoby sprawujące opiekę nad dziećmi w wieku do lat 7 oraz osoby sprawujące opiekę nad chorymi;
- 4) cudzoziemcy korzystający z prawa zakrajowości.

2. Poza osobami, nie podlegającymi obowiązkowi świadczeń osobistych i rzeczowych na podstawie przepisów ust. 1, prezydium właściwej miejskiej, dzielnicowej lub gminnej rady narodowej może zwolnić od tego obowiązku inne osoby bądź ze względu na interes publiczny, bądź z uwagi na wyjątkowo ważny interes danej osoby.

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *B. Bierut*